

Církevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského
vyznania na Slovensku Galanta

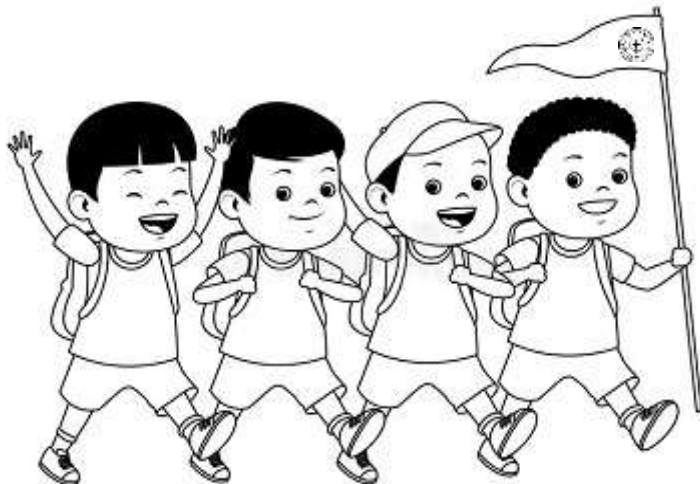
LISTY GALANTSKÝM 16/2021

Milí bratia a sestry,

od pondelka začína v našom cirkevnom zbore detský denný tábor na ktorý sa prihlásilo 22 detí. Je to pre nás veľká výzva, lebo takúto formu tábora sme ešte nerobili. Nechceme len suplovať centrá voľného času, ale je pre nás dôležité, aby deti mali príležitosť spoznávať, čo to znamená byť súčasťou kresťanského spoločenstva. Chcem Vás preto poprosiť, aby ste mysleli na náš tábor vo svojich modlitbách, aby sa nikomu nič zlého nestalo, aby si deti, ktoré sa navzájom nepoznajú našli k sebe cestu, aby sme my dospelí mali dost síl a energie. Zároveň som už dnes vďačný Pánu Bohu za všetkých, ktorí sa budú akokoľvek podieľať na fungovaní tábora, budú sa starať o bezpečnosť detí, tvoriť im zábavný, ale aj vážny program tak, aby to bol po každej stránke obohacujúci čas pre všetky prihlásené deti.

V modlitbách vkladáme celý tábor a všetkých účastníkov do Božích rúk s prosbou, aby sme mohli zažiť Božiu blízkosť a radosť zo spoločenstva Božích detí. Pomáhaj nám Pane!

Miroslav Kerekréty, zborový farár

Kázeň na nedeľu 6. nedeľu po Svätej Trojici, 11. júla 2021

„Lebo hovorím vám: Ak vaša spravodlivosť nebude dokonalejšia ako zákonníkov a farizejov, nikdy nevojdete do kráľovstva nebeského. Počuli ste, že otcom bolo povedané: Nezabiješ; kto by však zabil, prepadne súdu. Ale ja vám hovorím: Každý, kto sa hnevá na brata, prepadne súdu, a kto by bratovi povedal: Hlupák! - prepadne najvyššiemu súdu; kto by mu však povedal: Blázon! - prepadne ohnivému peklu.“

Evanjelium podľa Matúša 5, 20 - 22

Milí bratia a sestry,

Témou dnešnej nedele je život v Kristovi. Keď som si vyberal z agendou ponúkaných kázňových textov, každý z nich bol veľmi osobný, akoby ťal do živého. To ma opäť utvrdzuje v presvedčení, že keď sa človek modlí za Božie vedenie, Pán Boh k nemu reálne hovorí skrze svoje slovo. Musím povedať, že nie vždy sú to príjemné slová. Niekedy, ako dnes, sú to slová napomenutia.

Pán Ježiš hovorí o dvoch spravodlivostiach. Spravodlivosť zákonníkov a farizejov je v napĺňaní Božích prikázaní a rôznych usmernení, ktoré si v židovstve sformulovali vrámci tradície. Je to súbor konkrétnych pravidiel a úkonov, ktoré je človek povinný robiť, aby bol v spoločnosti i sám pred sebou považovaný za spravodlivého človeka. Sú veci, ktoré nikdy neurobíme, v prítomnosti iných ľudí sme schopní sa ovládať a nedat' najavo, čo práve cítime, čo si myslíme alebo čo by sme najradšej urobili. Neraz pred druhými hráme akúsi hru na spravodlivých a zbožných. Keď hovoríme o spravodlivosti zákonníkov a farizejov, hovoríme o spravodlivosti, ktorej je človek schopný z vlastnej moci, rozhodnutí, sebaovládania, pretvácky a podobne. Táto spravodlivosť je založená na našich dobrých skutkoch, správnych princípoch a vôbec všetkom, ako sa na verejnosti, ale aj sami pred sebou prezentujeme. Mnohokrát si na takejto spravodlivosti zakladáme a sami v sebe si budujeme obraz spravodlivého a dobrého človeka.

Nechcem, aby sme sa nejako nepochopili. Život podľa Božích prikázaní a to nie len tých desiatich, je najlepšou cestou tohto života. Zavádzane Božích pravidiel a očakávaní do praktického života je výbornou odpoveďou na Božiu lásku k človeku. Ale Pán Ježiš chce, aby sme išli ešte ďalej a nezostali len na vonkajšej, formálnej spravodlivosti. Chce, aby sme postúpili na vyšší level, úroveň. Naša spravodlivosť nemôže byť iba to, čo prezentujeme navonok, ale musí vychádzať zvnútra, musí byť pevne zakorenená v našom srdci. Nakoniec aj tak platí, že to, čo je v srdci človeka sa časom vyplaví na povrch a možno si to sami ani neuvedomíme, ale nebudeme to schopní skrývať.

Zabili ste už niekoho? Predpokladám, že nie! Zakladáme si na tom, že sme dobrí ľudia a spravodliví kresťania pretože nezabíjame, nekradneme a môžeme povedať ešte veľa vecí, ktoré nerobíme. Pán Ježiš ide ale hlbšie. Krásne to vidíme na tomto príklade: Jeden pán sa dost' vážne pohádal so svojim známym. Dlho nosil v sebe hnev a nenávisť. Napokon sa rozhodol, že ho zabije. Ukryl sa v lese za strom pri ceste, ktorou sa jeho známy každý večer vracal z práce domov. Keď sa priblížil na dostrel, vytiahol z plášťa revolver, natiahol ho, zacieliel a stlačil spúšť. Ale čo sa stalo? Revolver sa zasekol a nevystrelil. Známy prešiel pokojne okolo a ani netušil, že mu vlastne išlo o život. Odišiel aj útočník. Keď ho zlosť prešla, upokojil sa a pomyslel si, že sa vlastne nič nestalo. „Veď som ho nezabil. Ani ma nikto nevidel.“

Bratia a sestry, určite cítite, že tento jeho postoj je klamlivý. Pretože on chcel zabiť! Len skutočnosť, že revolver nevystrelil ho zachránila pred tým, aby sa z neho stal skutočný vrah. Koľko zlých vecí by sme urobili, keby sme na to mali možnosť a príležitosť. Koľko zla by sme napáchali, keby sme sa nebáli dôsledkov pred štátnymi súdmi. Čo všetko by sme povedali, napísali, len aby sme svojim neprajníkom či nepriateľom ublížili. Koľko zla nám príde na um vo chvíli, keď sa hneváme a sme rozčúlení. V hneve robíme, hovoríme a rozmýšľame o tom, ako by sme potrestali, pokorili, pomstili sa svojmu blížnemu, ktorý tento hnev v nás vyvolal. Toto sú prirodzené ľudské reakcie v našom vnútri a nedáme ich neraz najavo len preto, že si to nemôžeme z akéhokoľvek dôvodu dovoliť. Skutočnosť, že to neurobíme je súčasťou tej vonkajšej, ľudskej, farizejskej spravodlivosti.

Pán Ježiš nás pozýva k hlbšej spravodlivosti. *Každý kto sa hnevá na brata, prepadne súdu.* Podobné vyjadrenie nájdeme aj v 1. Jánovom 3,15: „*Každý, kto nenávidí brata, je vrah, a viete, že ani jeden vrah nemá v sebe večný život.*“ Zranenie, bolesť vyvolá hnev. Hnev môže byť dočasný, ak ho včas zastavíme. Ak nie, hnev prerastie do nenávisťi a to je dlhodobé nastavenie voči blížnemu, ktorý nás zranil v akomkoľvek zmysle. Nenávisť potom formuje naše myslenie a naša myseľ produkuje hrozné myšlienky a túžby, ktoré nikdy neuskutočnime len preto, lebo sa bojíme dôsledkov. Z hnevu prerastajúceho do nenávisťi pochádzajú najhoršie zverstvá, ktorých je človek schopný. Neraz práve tu sa ukáže skutočná skazenosť ľudskeho srdca. Ak nezastavím nenávisť vo svojom srdci, bude ma postupne zožierať a človek sa stane sebadeštručným až nakoniec tento postoj zožerie všetku radosť a spokojnosť v živote a v každom budem vidieť nepriateľa.

Aké sú rýchle naše ústa, keď sme nahnevaní, keď z nás kypí zlosť. Rôznymi pomenovaniami častujeme toho alebo tých, ktoré nám ublížili, zranili nás. Pán Ježiš pomenováva dve nadávky hlupák a blázon a trest za ich používanie sa stupňuje. Rozdiel medzi týmito dvoma slovami je v dĺžke

trvania stavu nerozumnosti. Každý človek sa niekedy zachoval ako hlupák – urobil hlúpe rozhodnutie, niečo nepochopil, zle sa vyjadril, urobil chybu a podobne. Blázon je človek s diagnózou, to znamená, že nejde o chvíľkový, dočasný stav, ale o trvalý. A predsa obe pomenovania majú niečo spoločné. Toho, koho nazveme hlupákom alebo bláznom, nepovažujeme za seberovného, pretože ho považujeme za hlúpejšieho ako sme my. Od hlupáka si nedáme poradiť, jeho slovám ani činom nevenujeme žiadnu pozornosť, v našom srdci je to menejcenný človek. V istom zmysle sme ho obrali o ľudskú dôstojnosť, popreli sme, že aj on je stvorený na obraz Boží. Postavili sme sa nad neho a vyhlásili sme, že sa s nami nemôže rovnať. Odsunuli sme ho na vedľajšiu koľaj, prestali sme ho brať vážne, v istom zmysle pre nás prestal existovať.

V tejto druhej časti hovorím o ľudskom vnútri, o tom čo sa deje v ľudskom srdci, o tom, čo navonok nevidno. Svoje správanie vieme do určitej miery korigovať, ale svoje myslenie a postoj k inému človeku zmeniť neraz nedokážeme. Nám ľudom je prirodzené cítiť hnev a nenávisť voči tým, ktorí nám ubližujú a zraňujú nás. V Kristovi však môžeme byť novým stvorením a ako nové stvorenie môžeme prekročiť svoju vlastnú prirodzenosť. V Kristovi dokážeme milovať toho, kto nám ublížil a nemusíme ho nenávidieť či nechať sa zožierať hnevom voči nemu. Toto je tá dokonalejšia spravodlivosť, že nie len že sa nepomstím tomu kto mi ublížil ale po pomste a odplate nebudem ani túžiť či rozmýšľať vo svojom srdci.

Dovoľte mi krásny príklad riešenia zranenia a bolesti zo života Dona Bosca. Jeden z chlapcov, Jozef Brozio, mal veľmi rád Dona Bosca. Jedného dňa si všimol, že kňaz už dlhú chvíľu nie je medzi chlapcami. Začal ho hľadať v celom dome. Nakoniec ho našiel v jednej izbe. Don Bosco bol veľmi smutný. Zdalo sa, že sa onedlho rozplače. „Čo sa vám stalo?“ spýtal sa Jozef vyľakane. Don Bosco však neodpovedal. Až neskôr, keď Jozef veľmi naliehal povedal: „Jeden z chlapcov ma veľmi urazil. Nejde však o mňa, to je maličkosť. Horšie je, že sa ocitol na zlej ceste a kto vie, ako skončí!“ Jozef bol veľmi dotknutý hrubým chovaním kamaráta. Zahorel hnevom a uisťoval Dona Bosca, že on to tak nenechá, že ho pomstí. Don Bosco sa šťastne usmial: „Ty ma chceš pomstíť? Urob to! Súhlasím s tým s jednou podmienkou: Pomstíme sa mu spolu, dobre?“ „Súhlasím“, povedal Jozef. Nevedel si však predstaviť, ako sa pomstia. Išiel za Donom Boscom a ten ho doviedol do chrámu. Pokľakli pred oltárom a Don Bosco sa začal modliť za chlapca, ktorý ho urazil. Jozef pochopil o akú pomstu ide. Po chvíľke sa pridol ku kňazovej modlitbe. Pocítil, že túžba po pomste a hnev na kamaráta sa pomaly tratia. V srdci mu zavládlo odpustenie. Bratia a sestry, toto je cesta kresťana ako sa vysporiadať s hnevom či nenávisťou voči človeku, ktorý mu ublížil. Úprimne sa za svojho nepriateľa dokážeme modliť jedine v moci Kristovej. Amen.

Miroslav Kerekréty